

roča se pri Redakcyi „Biblioteki“ we Lwowie przy placu Maryackim l. 4, hotel Europejski.

V Varšavi, v založbi S. Orgelbranda, pripravlja se za natisek novo izdanje „Encyklopedyi powszechniej“, ki bo dokončana lahko tekmovala s podobnimi izdajami Meyerja in Brockhauusa. Vse delo izide v petih letih ter bo obsegalo nad 100.000 člankov, okolo 6.000 slik in 60 zemljevidov. Prvo izdanje te „encyklopedye“ je izšlo v 28 zvezkih od 1858. do 1869. l. ter izide sedaj v novem natisu, ne gledé na to, da izhaja v Varšavi že od nekaj let „Wielka Encyklopedia powszechna

ilustrowana“, ki se tiska v več nego 10.000 izvodih. Snopič te encyklopedije bo veljal samo 30 kr. ter se lahko naroči po vseh knjigarnah v Krakovu in Levovu.

V založbi Gebethnera in Wolffa začne v kratkem izhajati v snopičih delo: „Obraz literatury polskiej“. sestavi Peter Chmielowski, ki utegne dobro služiti ne samo Poljakom, marveč tudi onim Slovanom, ki se pečajo s poljsko književnostjo. Delo izide v treh debelih zvezkih (100 tiskanih pol vel. 8°) ter stane po naročilnem potu s poštnino vred 11 gl. 20 kr. i+a.

Razne stvari.

Naše slike.

Vladika Josip Juraj Strossmayer je tako znan tudi Slovincem, da ni treba obširneje o njem pisati. Rodil se je dné 4. svečana l. 1815. v Osijeku na Hrvaškem. Ondi se je šolal, dokler ni šel na škofovski licej v Djakovo. Leta 1834. je bil v Pešti povzdignjen v doktorja modroslovja. Po dovršenih bogoslovnih študijah je daroval novo mašo 16. svečana l. 1838. Izprva je služboval v Petrovaradinu, a l. 1840. je šel v višje bogoslovne nauke v dunajski Avgustinej, kjer je dosegel čast doktorja bogoslovja l. 1844. Malo časa je bil profesor v Djakovu; potem je bil do leta 1849. ravnatelj študij v Avgustineju in c. kr. dvorni kapelan, katero službo je zamenjal s škofovsko. Odtlej deluje kot slaven škof Djakovski ne samo za cerkev, temveč zlasti še za hrvaški narod, kateremu je duševni voditelj. V jako važnih političnih vprašanjih je odločila njegova veljava. Kot poznavalca slovanskega juga so ga povpraševali za svet razni domači in tuji državniki. Velike vsote je daroval za prosveto hrvaškega naroda: za akademijo l. 1860. 50.000 gl. in pozneje še 110.000 gl.; l. 1866. za vseučilišče 50.000 gl., za galerijo slik v Zagrebu je dal 300.000 gl. Sezidal je veliko in lepo katedralo v Djakovu (glej sliko, str. 145.) z 1.200.000 gl. Zato ga po pravici imenujejo jugoslovanskega mecena. (Obširen življenjepiš, katerega je hrv. spisal msgr. Cepelić, objavlja sedaj naš „Slovenec“.) Ob biserni maši je škofa Strossmayerja odlikoval sam sv. oče s tem, da mu je poslal „pallium“, kateri imajo redno le nadškofje. Naša slika kaže Strossmayerja seveda še v boljših letih. — *Gorica*. Dve sliki, dva pogleda na solnčno Gorico. Prva slika nam kaže Gorico od jugozahodne strani proti severovshodu. Na skrajni desni molí visoko nad mesto grad, nekdanj prestolnica goriških grofov, sedaj vojašnica. Pod gradom na levi se vidi vrh nadškofijskega vrta, nasajen z redkimi drevesi. Na sredi podobe velika hiša z

nizkim stolpom je bogoslovnica. — Druga slika kaže Gorico kakor jo vidiš z bližnjega griča Kostanjevice na severovshodni strani mesta. Gledalec je obrnjen proti jugozahodu. Pogled s te strani je čaroben, posebno na večer, ko solnce zahaja in se žareče poplaja v morje onstran furlanske ravnani. Zaradi tega prizora — solnčnega zahoda namreč — nam Goričanom zavidajo tujci. Tudi kdor je užival kdaj krasoto gorečih planin (Alpenglúhen) ob solnčnem zahodu, nam bo vendar rad priznal, da je potapljanje solnca v morje veliko veličastnejše. Človek po sili obstane in zre čudo božje roke. — Na ravnem pod Gradom se razteza mesto od jugovshoda proti severozahodu. Na skrajni levi strani je cerkev sv. Ignacija na Travniku (z dvema stolpoma), na skrajni desni je cerkev sv. Vida na Placuti, nekdanj samostanska cerkev usmiljenih bratov. — Gorica je čedno mesto, ki čvrsto raste. V okvirju italijanskega neba se vidi še lepša nego je. Od koder koli sem se vračal v Gorico, tudi z velikih mest, vselej sem našel Gorico prijazno, vedro mesto. Ni čuda, da se zanj tako srdito borita dva naroda: slovenski in italijanski. Vredna je! Dr. P.

† *P. Emanuel Drevenšek*. Spodobno je, da se spomnimo rojaka, ki je v daljnji tujini deloval za krščansko vero in omiko, svojemu poklicu žrtvoval svoje življenje, a pri svojem delu vedno se spominjal svojega naroda. Lani je v „Slovincu“ obširno opisoval razmere v južni Afriki; tudi nam je včasih pisal in obljubil daljši spis iz svojega delovanja. Toda smrt ga je prehitela ob koncu minulega leta. Deloval je kot trapist v Marianhillu, v Natalu, ki je država v Južni Afriki. Njegov opat ga je poslal proti koncu min. leta še z nekim drugim duhovnikom v nemško vshodno Afriko, da bi tam ustanovil novo misijonsko postajo. A na tem misijonskem potovanju ga je doletela smrt šele 30 let starega. N. v m. p. (Slika pride prihodnjič.)